

NEBESKÝ BRIEFING

Petr Soukup

NEBESKÝ
BRIEFING

Petr Soukup

ÚVOD

Smysl života. Dvě slova, která lidskou mysl zaměstnávají už od nepaměti. Hledáme, pídíme se, přemýšlíme o něm, a přesto často nevíme, jak s životem naložit. Možná, že smysl života dobře známe a dokonce jsme jako děti žili v souladu s ním. A možná, že bychom byli překvapeni, o co jde, kdybychom měli znovu možnost nahlédnout do zákulisí vesmírných principů, tak jak to bylo trochu nevšedně a nečekaně umožněno psychiatrovi doktoru Krásovi, který se inkognito zúčastnil podivného jednání. Nebo to nebylo inkognito?

„Pane doktore, pane doktore, vzbudte se, prosím!“

„Co se děje, sestři?“ Lékař ve službě se pomalu zvedl z gauče na sesterně, kam zavítal po večerní vizitě s prosbou o kávu a pomalu si mnul unavené oči.

„Omlouvám se, Moniko, padla na mě nějaká únava. Děje se něco?“

„Ten pacient na trojce nemůže spát, stále se budí a je neklidný.“

„Tak mu dejte něco na uklidnění, třeba...“

„To on ale odmítá, říká, že s vámi musí mluvit, dost na tom trvá.“

V hlase vlídné sestry je cítit cosi naléhavého. Doktor Milan Krása ví, že Monika patří k těm zaměstnancům psychiatrického oddělení místní nemocnice, kteří mají svou práci a hlavně pacienty rádi. Zná ji řadu let a často dá na její názor.

„Tak já tam zajdu,“ odpověděl s lehkým zívnutím a ještě jednou si protřel oči.

Pacient na trojce byl muž kolem čtyřicítky. Na oddělení byl hospitalizován asi před třemi týdny, kdy jeho stavy úzkosti, které se u něj delší dobu objevovaly, začaly gradovat a pocity panického strachu byly už nesnesitelné.

„Dobrý večer, pane Bartoši, copak se děje?“ vstoupil doktor Krása do pokoje číslo tři a snažil se, aby pacient nepoznal, že se právě probudil.

„Díky, že jste přišel, pane doktore, už kolikátou noc nemůžu spát, je to hrozný. Jsem slabej jako moucha, jíst mi nechutná, v hlavě zmatek, co vlastně se mnou je?“

„Pane Bartoši, potřebujete se uklidnit a odpočinout si. Berete léky, co jsme vám předepsali?“ podíval se lékař tázavě na pacienta. Jeho monotónní hlas, který zněl dost rutinně, měl zřejmě pacienta uklidnit.

„Ze začátku jsem je bral, ale už je nechci, nedělají mi dobře. Jsem po nich jak praštěnej lopatou, pane doktore!“

„To je ale chyba, pane Bartoši, ty léky vám pomohou, ale nesmíte je přestat brát. Pokud vám nevyhovují ty předepsané, zkusíme jiné, ale musíte je brát,“ domlouval unavený lékař pacientovi.

„Pane doktore, snažím se vám říct, že mi ty léky nedělají dobře! Kdybyste mě viděl před několika lety! Mě bylo všude plno, pro mě nebylo nic problém. Slova ‚to nejde‘ jsem neznal. Založil jsem prosperující firmu, která má miliónové zisky, postavil jsem několik domů, mám spoustu přátel, ... nevynechal jsem jedinej golfovej turnaj a jedinou společenskou událost... Najednou mám pocit, že neudělám ani krok. Řekněte mi, co se to se mnou děje!?“ nedal se pan Bartoš odbýt.

„Pane Bartoši,“ snažil se doktor Krása o nekonfliktní komunikaci, „současná medicína opravdu pokročila a její možnosti jsou dnes značné. V psychiatrii používáme léky nové generace a věřím, že pomohou i vám,“ znovu vysvětloval lékař rozrušenému pacientovi smysluplnost medikamentózní léčby.

„Nezlobte se, pane doktore, ale od třiceti beru prášky na tlak, dva roky zobu tablety na úzkost, protože to prý máme v rodině, a nakonec

skončím na psychiatrii, kde by mě měly vyléčit zase nějaký prášky?“ Pan Bartoš se tázavě podíval na doktora Krásu.

„Je třeba být trpělivý, pane Bartoši,“ odpověděl lékař, sám již trochu netrpělivý z marného přesvědčování. „Přece jen je půl jedné v noci, promluvíme si o tom později. Musím zajít ještě za jedním pacientem,“ zamlžil trochu ve snaze ukončit rozhovor. „Dobrou noc, pane Bartoši, když budete ještě něco potřebovat, zazvoňte si na sestru,“ rozloučil se doktor Krása a namířil ke dveřím pokoje.

„Pane doktore!“ ozvalo se ještě z pacientova lůžka. Doktor se otočil. „Taky vám přeju dobrou noc. A příjemné sny!“ pronesl pan Bartoš zvláště jemným hlasem, z něhož se však nevytratila naléhavost. Jakoby o něco žádal.

Sloužící lékař se vydal chodbou zpět. Monika zrovna skládala ručníky do skříňky, když doktor Krása usedl opět na kanape na sesterně.

„Tak co pan Bartoš?“

„Bylo to zvláštní, nejdřív to vypadalo jako klasika. Trochu vyšiloval, že nemůže spát atd. Ale když jsem odcházel, tak se na mě tak divně podíval a popřál mi dobrou noc. Na tom by nebylo nic divného, ale jakým tónem to řekl. Upřímně a zároveň trochu vyčítavě, no prostě zvláštní,“ prohrábl si doktor Krása zbytky vlasů nad ušima. „Co s ním, když odmítá léčbu?“

„Já si myslím, že léčbu neodmítá, to by tady neležel tři týdny, ne?“ namítla Monika.

„No jo, ale když prášky nechce, jak ho potom máme léčit?“ zadíval se doktor trochu nechápavě na sestru.

„Já nevím, ale třeba mu nevyhovuje způsob léčby a hledá nějaký jiný, ne?“ řekla sestra zamýšleně a posadila se do křesla.

„Moniko, pracujete ve zdravotnictví už dlouho, vy snad víte o nějaké jiné psychiatrické léčbě, než jakou tady provádíme? Pracujeme s nejnovějšími vědeckými poznatky. Každý rok se účastním několika konferencí, píšu články, přednáším na fakultě, mám informace o novinkách v podstatě z první ruky. Jiná léčba v současné době prostě není! Mám vás rád, Moniko, ale tohle jsou odborné věci, vím, co říkám!“

„Ale jo, já tomu všemu rozumím. Jenom mi někdy připadá, že přes ten obrovský pokrok v medicíně, jak o něm mluvíte, se pořád nějak nedaří, aby, jak to říct, zkrátka, aby od nás pacienti odcházeli a byli v pohodě, aby byli šťastní,“ snažila se Monika vysvětlit, jak to myslí. „Já vím, zní to neodborně, ale o co jiného by v každé léčbě a vlastně i v životě mělo jít?“

Doktora její názor nejprve trochu zarazil, ale její laskavý až dětsky naivní projev ho nakonec rozesmál. „Drahá Moniko, mé sympatie k vám, a taky trochu pozdní hodina, mi nedovolí, abych se na vás zlobil nebo vás považoval za nenapravitelnou idealistku,“ zadíval se trochu otcovsky na sestru, „ale je vidět, že o životě víte ještě hodně málo. Ten není jenom o tom být šťastný, máme také nějaké povinnosti a zodpovědnost za druhé, zejména my zdravotníci. To s sebou zákonitě přináší i starosti a bolesti. Vy ještě nemáte děti, že?“ rozhodil lékař sepnuté ruce.

„Ne, zatím ne,“ odpověděla klidně Monika.

„No tak vidíte,“ plácl se doktor rukama do steh. „Víte, co se říká, malé děti – malé starosti, velké děti – velké starosti. Já to vidím teď u nás doma, dcera s rodinou bydlí s námi, mají dvě malé děti a teď čekají třetí. Někdy je to k nevydržení. Už bych chtěl mít taky někdy klid, ale příliš často to nejde,“ povzdechl si a pokrčil rameny. „Možná už taky stárnu.“

„A jak si to vysvětlujete?“ zeptala se Monika.

„Co jak si vysvětluju?“ nechápal lékař.

„No to, že stárnete,“ pousmála se sestřička. Povytáhl překvapeně obočí.

„Moniko, jsme v nemocnici, není třeba vám snad opakovat všechny fyziologické procesy, které v lidském těle probíhají, ne?“

„Jistěže ne,“ odpověděla Monika tiše, „to byla trochu legrace. Ale přece jen, čím to, že někdo stárne rychleji a někdo pomaleji? Zdá se mi, že v tom hraje roli náš pohled na svět, rozumíte, jak si zkrátka kdo věci bere, nemyslíte?“

„Sice si tady povídáme o nesmyslech, které lze jen těžko dokázat, ale já si s vámi povídám rád. Bylo by možné dostat kávu?“

„Jistě, dám si ho taky.“

„Víte, drahá kolegyně, to, o čem tady mluvíme, souvisí vlastně s podstatou naší existence, se smyslem života,“ řekl zamyšleně doktor Krása a uvelebil se pohodlně na kanapi s rukama v týl.

„Vlastně jo,“ přisvědčila Monika a zalila dva šálky s kávou.

„Cukr?“

„Jednu kostku a trochu mléka, prosím.“

„Ale kdo ho zná, že?“ špitla a postavila obě kávy na stůl.